

Такава печална сетнина има нашия пръвъ опитъ за възмущение противъ началството . . .

Моето припадане — защото негърътъ бѣше пишуциятъ — порази силно баща ми. У дома, като се видѣхме, той бѣше благъ. Казаха ми домашнитѣ, че той се върналъ отъ училището съ овлажнѣли очи.

И даскаль Партений като че се срамуваше отъ дивашката жестокость на наказанието. Една вечеръ у дома по заговезни, той се възползува отъ случая и се целува съ мене за прошка и забрава на миналото . . .

Както видите, нито съмъ простиль, нито съмъ забравиль !

*

Следъ като бѣхъ изчерпалъ всичкитѣ съкровища на човѣшкото знание въ Сопотъ, баща ми ме прати въ Калоферъ, да уча езика на Омира и Платона при главния учитель, даскаль Ботя.

Бащата на прочутия нашъ революционеръ-поетъ бѣше забележителна личность.

Високъ, снаженъ, почти колосъ, какъвто бѣше и знаменития му синъ, старъ и грохналъ вече, но бодъръ духомъ и съ ведъръ умъ, той внушаваше неволно уважение. Голѣмото му въздълго кокалясто лице, грапаво отъ шарки, носѣше строгия печать на тежъкъ труженически животъ и грижи. Рѣдко случайна усмивка озаряваше облака на тая сурова физиономия.

Даскаль Ботьо ми даваше уроци по нѣкаква гръцка книга съ исторически разкази, която превеждахме въ библиотеката. Често приказваше за сина си Тинка (въ Калоферъ тѣй изговарятъ Хрис-